

Ordene „fast, dansk Statsborger“ forbindes et saadant Begreb, at de afgive den fornødne Sikkerhed.

Finansministeren: Det var navnlig med Hensyn til nærværende Lovudkast, at det ikke kunde Andet end være mig, og jeg haaber ogsaa det ærede Things Medlemmer, særdeles tilfredsstillende at høre det Vidnesbyrd, som det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Rehmann) før meddeelte os om den Anerkjendelse, som en lignende Lov har fundet i Norge, hvor den i Praxis har viist sig at være fyldestgjørende for Skibsfarten. Det kunde navnlig med Hensyn til dette Lovudkast ikke være Andet end glædeligt at høre, da det væsentligt er bygget paa de selsomme Principer, som gaae gjennem den norske Skibsfartslov af 1860. — Det ærede Medlem, som nu satte sig, har ganske rigtigt holdt fast ved de Ord, der udgjøre Lovudkastets svage Side, om jeg saa maa sige, nemlig det Udtryk, der er brugt i dets § 1: „faste danske Statsborgere“, thi det er den store Vanskelighed, der har været tilstede, at give en Definition paa de Betingelser, man hos os maatte kræve for Bortrettigelse til at føre dansk Flag, en Definition, der hverken maatte være saa indskrænket, at den berøvede Borgere, som burde have Ret til at føre dansk Flag, denne Ret, eller paa den anden Side saa viid, at den kunde udsætte Landet eller de enkelte Borgere for Fare, navnlig i Krigstid. Den Betegnelse, som nu i Lovudkastet er fastslaaet, er optagen efter en Correspondance med Udenrigsministeriet. Man troede nemlig ikke at kunne finde nogen fast legal Betegnelse, der opfyldte de Forbringere, som jeg har tilladt mig at nævne. Efter derfor som sagt at have corresponderet med Udenrigsministeriet, der jo har særdeles Velilighed til at kende de Vanskeligheder, der navnlig i Krigstid kunne komme tilstede, blev man staaende ved det foreliggende Udtryk som det eneste, der tilstrækkeligt betegnede den Tanke, man havde for Sie. Tanken er jo den, at Paagjældende ikke behøver at være en Indfødt, men dog enten maa være en Indfødt eller en Fremmed, der har været her i Landet i saa lang Tid og indrettet sig saaledes her, at der

ikke kan være nogen Tvivl om, at det er hans Hensigt at blive her, og at han betragter Danmark som sit Fædreland, og derfor ogsaa med Rette kan gjøre Forbring paa den danske Regjerings Beskyttelse. Det er den samme Tanke, som gaaer igjennem den norske Lov af 1860; men det ærede Medlem (Melchior) har ganske rigtigt angivet Grunden til, at man ikke hos os kan bruge det tilsvarende Udtryk til det, som findes i den norske Lov, nemlig „norsk Borger“, den nemlig, at Skibsrederi hos os er en fri Næring, hvortil der ikke kræves Borgerkab eller Næringsbeviis, hvorfor man ikke ved at sige „Borger“ kommer til en nærmere Betegnelse end den, der findes i Udtrykket „dansk Statsborger“. Betegnelsen „fast“ skal som sagt nærmest være et Udtryk for, at der er saadanne Betingelser tilstede, som af Øvrigheden eller af Toldbestyrelsen, der udsærdiger Certificatet, ansees tilstrækkelige til at constatere Vedkommendes Qualification som dansk Undersaat. Det ærede Medlem (Melchior) vil iøvrigt vist have bemærket, at det under Forudsætning af, at Toldbestyrelsen ikke skulde føle sig sikker i Bedømmelsen af dette Forhold, ifølge Lovudkastets § 10 staaer til den at henvisse Spørgsmaalet til Behandling af Øvrigheden paa det Sted, hvor Vedkommende opholder sig.

Liebe: Jeg vil blot tillade mig at høre, at de Bemærkninger, som jeg havde den Ære at fremsætte ved det foregaaende Lovudkast, ogsaa gjælde om det nærværende Udcast, hvori der indeholdes tilsvarende Bestemmelser. Der vil maastee endog i en endnu høiere Grad ved dette end ved det foregaaende Udcast være Behov for nærmere Bestemmelser om Forholdet imellem Overtoldbestyrelsen, det er Generaldirectoratet for Skattevæsenet, og de af dette Lovudkast udspringende Retsfager. Men dette Punkt vil jo altid kunne komme under nærmere Overveielse senere. Med Hensyn til det Punkt, der nylig blev bragt paa Bane af det ærede 5te Medlem for Kjøbenhavn (Melchior), maa rigtignok ogsaa jeg tilstaae, at det har forundret mig noget at støde paa dette uvante Udtryk i Lovudkastets § 1; det betegner ikke et Begreb, som vi ere vant til, eller som vi paa nogen